

«Xavi, aquesta nit me l'emporte al llit. Sí o sí». Aquell va ser l'últim missatge del darrer estiu de la meua vida adolescent. Acabava de fer els díhuit anys i tenia planejat ocupar els següents com a estudiant d'Enginyeria Industrial, carrera que havia pogut triar amb la meua flamant nota al selectiu. Passava un agost inoblidable al poble dels meus pares mentre esperava l'inici de curs. Aquella setmana cloïa les vacances i ja feia plans per tornar a la ciutat, retrobar els amics i enfrontar-me als nous reptes com a universitari. Desconeixia que les següents que albirava a l'horitzó es farien miquetes en el terbolí vertiginós que m'esperava i que em conduí a l'esvoranc de la tragèdia. Un drama escrit amb la cal·ligrafia perfecta de la casualitat sobre els renglons de l'estupidesa. D'una casualitat cruel i juganera que jo dissenyava de forma inconscient. D'una estupidesa nítida i llampant: la meua.

«Xavi, aquesta nit me l'emporte al llit. Sí o sí». Les paraules del missatge no són literals. En aquell temps era molt menys elegant. Recorde que contenia verbs més procaços i substantius més barroers. L'objecte de l'oració era Carme; una xicoteta morena, ben plantada, de somriure ample i d'un cos exuberant. Ella acabava de complir els dèsset. Tots li anàvem

al darrere. I en aquella carrera jo portava cert avantatge. Això només ho sabia el meu amic Xavi. I, per si de cas ho oblidava, m'agradava recordar-li-ho amb frases imbècils com aquella.

Li vaig enviar el missatge a Xavi des de la cantonada de la farmàcia a les dotze cinquanta-dos de la matinada del vint-i-sis d'agost, remarque l'hora i la data perquè després resultarà fonamental. Jo havia marxat cap a casa feia vint minuts. Vaig deixar el grup a la terrassa del bar on preniem l'última cervesa. Parlàvem sobre quin dia podríem coincidir al setembre per anar a la platja. Em vaig retirar enmig de la discussió, vaig ignorar les queixes dels companys perquè me n'anava prompte i vaig agafar la moto.

En arribar a casa, vaig topar-me de cara amb els veïns; un matrimoni que havien sigut amics dels meus pares amb qui ara, per qüestió d'alguns malentesos referits als límits dels jardins respectius, no teníem bona relació. Estaven sota el porxo xarrant amb una altra parella que no coneixia. Ens vam saludar fredament, però, en un acte reflex, l'home s'incorporà per tafanejar una mica què feia. Vaig sentir la seua mirada al bescoll mentre deixava la moto i obria la porta. Els vaig escoltar murmurejar. Suppose que deien alguna cosa sobre mi o sobre la família. Des que la mare havia marxat a Brussel·les per fer d'interpret i el pare no l'havia seguida perquè no volia deixar la faena, nosaltres, la família Marí, havíem esdevingut el centre preferit de les xafarderies, les maledicències i els rumors del veïnat. Per a la moral de poble, retrògrada i patriarcal, la posició normal d'una dona estava al costat del seu

marit i del seu fill, encara que el preu fóra renunciar als seus somnis d'escalar professionalment. Clar que jo sentia l'ascens de ma mare com un abandonament, com la fugida fàcil a un matrimoni en crisi aguda i començava a contagiar-me perillosament d'aquella ètica nauseabunda. Sobretot perquè em sentia sol des que el pare havia tornat a la ciutat perquè havia de dissenyar un projecte i deia que el poble l'ofegava. Així que, des del vint d'agost era amo i senyor de la casa. Pel que restava de mes seria l'únic Marí de la contrada; un jove atriolat per l'encís dels plaers de la vida, indefens i incorrecte: el blanc perfecte per a les crítiques i ficcions del poble sencer.

La presència dels veïns sota el porxo significà la primera coincidència funesta de la nit, però llavors no sabia res del que passaria i no li vaig donar importància. Tal com vaig entrar a casa vaig eixir per la porta del pati posterior que donava al carrer de darrere. Tenia la bicicleta preparada perquè la cita que m'esperava requeria cert silenci, una clandestinitat ridícula que vaig negligir quan, mentre tancava, la porta se m'esvarà i va provocar un xoc sorollós. Confiat que la conversa dels veïns devia haver amortit l'estrèpit del colp, vaig pujar a la bici i m'allunyí tan de pressa com vaig poder, pensant en Carme.

Carme i jo havíem quedat, en secret, que ella s'acomiadaria de la gent vint minuts després i ens reuniríem a dos carrers de la plaça. Així que l'esperava refugiat sota el portal de la farmàcia. No era la primera vegada que ocorria, ja ho havíem fet això d'esperar-nos encoberts per la foscor. Ella no volia que ningú al poble sospitara que ens estàvem enrotllant. Per això,

sempre recorriem el camí de casa distanciat per uns minuts prudents. Jo ho atribuïa a coses de son pare, que la meitat de les vegades que el véiem anava borratxo. Era un home malhumorat, vell i acabat des que s'havia suïcidat la dona tirant-se per la finestra dos anys enrere. L'únic vincle que tenia amb la vida era Carme a qui mirava d'ensenyar com funcionaven les coses al poble: calia intentar passar desapercibuda, no donar marge a les xafarderies, ser invisible a les crítiques i, sobretot sobretot, no ajuntar-se amb els xics. Encara que només ho intentava amb grans discursos i ferotges prohibicions i mai amb la teràpia de l'exemple.

La vaig veure acostar-se pel carrer cantussejant. Em vaig pessigar les galtes, vaig fer-me el serrell a un costat i li vaig eixir a l'encontre amb el coll de la jaqueta girat cap amunt. Aquell estiu les coses m'havien anat bé en el terreny dels rotllos ocasionals i, com que havia trobat fortuna alguna nit, em pensava que era tot un expert en l'art de la seducció. Ara hi veig que només era un fanfarró cregut, un presumit irremeiable i un vanitós, cosa que no era ni millor ni pitjor que ser el tímid o el graciós del grup perquè en la joventut tots aquests adjectius tendeixen a coincidir en el cim de l'estupidesa.

Tenia díhuit anys, ja ho he dit, era un sac de nervis, d'emocions, d'entusiasme, un garbell de provisionalitats mal collades. En resum; no estava enamorat de Carme. Ni de bon tros. De fet, m'inspirava una certa llàstima. Des de la nostra superioritat urbanita véiem la gent del poble amb un tel de tristesa. La seua existència tenia unes fronteres molt precises

que es podien esguardar des del campanar de l'església. Uns límits que es reduïen als escassos huit-cents habitants d'una població envellida. Al contrari que nosaltres, havien de matinar per traslladar-se a l'institut del poble del costat i el seu oci es resumia el cap de setmana a convèncer els pares perquè els dugueren al centre comercial més pròxim. Sempre es relacionaven amb la mateixa gent, no podien anar al cinema, ni a la discoteca. En realitat, no podien anar enlloc. O no ho podien fer per ells mateixos, perquè hi havia caps de setmana que s'aliaven amb la gent més gran i es movien en cotxe.

En canvi, els forasters teníem totes les facilitats a l'abast tot l'any. Els fills de la gent que havia emigrat a Barcelona o a València, passejàvem la nostra ingènua prepotència i ens aplegàvem sota una mena de solidaritat circumstancial. Perquè al poble, com és natural, hi havia dues colles: la nostra i la resta. I en aquell univers irreconciliable només dos punts s'escapaven a la lògica: Carme i el seu cosí Salva. Carme era pràcticament una més a la colla. Tots l'havíem acceptada perquè era amiga de la germana de Francesc i, també, perquè volíem lligar-nos-la. De fet, els xics teníem una aposta per veure qui era el primer a fer-ho. Jo l'havia guanyada, però a l'espera del premi gros, el privilegi de endur-me-la al llit, havia acceptat la condició de no revelar-ho. Salva era el seu cosí gran; tenia vint-i-set anys i ràpidament va agafar el paper del nostre capitost en aquella quadrilla de barbamecs. No vivia al poble, però era de prop i hi passava temporades llargues. S'havia fet una mica càrrec del seu oncle i de Carme. Des

de la mort de la mare, el rendiment escolar d'ella havia patit un naufragi. Jo l'animava dient-li que si no aprovava no ens podríem veure a la universitat i ella callava. Aquella mateixa vesprada li havia proposat ajudar-la amb els estudis, però ella preferí que ens veiérem a la nit. Primer amb el grup i, més tard, en privat.

Quan arribà començarem a besar-nos enjogassats, a fer-nos carícies i a grapejar-nos. La segona vegada que li vaig tirar mà al cul em va fer una galtada suau, em va dir idiota i va córrer carrer amunt; divertida, esplèndida, contenta. Jo vaig girar la cantonada, vaig traure la bici d'entre els dos cotxes on l'havia aparcada i la vaig avançar de seguida amb la llengua fora i el nas arrufat, en una de les tantes carasses que li feien vindre el riure.

Vaig parar a pocs metres, en tombar el carrer, ella s'acostà saltironejant i em va fer una llarga besada que tancà amb un baticul. Li vaig preguntar si volia que férem una cervesa a casa. Em va dir que no, que ni se li ocorria, que ella sabia bé què volia dir això i que per res del món. No estava enfadada per la insinuació, reia, em pegava colpets amb el seu dit índex a la barbata i els seus ulls guspirejaven felicitat. Em fa pena recordar-la ara, mirar les fotos que tenim amb els amics, passejar els carrers per on havíem jugat a mil jocs infantils quan érem xiquets. Tot s'esquerdà per sempre aquella nit.

Vam caminar una estona més fins a arribar al riu que marcava l'antiga frontera del poble. A l'altre costat s'havien fet alguns edificis a tocar de l'estació. En l'última planta d'una

d'aquelles finques velles vivia Carme amb son pare. Una miqueta més enllà, uns quants xalets esguitaven les hortes de la ribera del riu. El nostre destacava per la pedra rogenca que cobria les parets entre la filera de cases crema, groguenques i roses, i perquè estava coberta de teula vella que el pare havia aconseguit de diversos corrals abandonats. La casa dels Marí lluïa com un monument al bon gust entre les construccions dels nous rics.

La diferència, entre Carme i jo, en aquella geografia localista evidenciava una distància més enllà de la física: pertanyíem a dos mons diferents. No massa diferents, d'acord. Però més irreconciliables a mesura que creixíem. Per a mi, el poble era una realitat passatgera, estiuenca, temporal... La resta de l'any només ens acostàvem per Tots Sants i algun cap de setmana esporàdic. Per a ella, en canvi, era el seu país. Un territori exigü que la constrenyia, que recloïa la seua força vital i empentia les seues ambicions.

La primera nit que ens vam embolicar, ella em va demanar que no li ho diguera a ningú i jo li havia promés que sí, que a ningú, que no es preocupara, que podia confiar en mi, que sabria guardar el secret, que era la discreció personificada, que com se li ocorria, i després de tots aquells juraments vaig anar corrents a explicar-li-ho a Xavi. Quan abans m'he descrit, se m'ha oblidat esmentar això de l'egoisme i la mentida. Però és que tampoc no entenia aquella dèria pel secretisme. Sempre la vaig atribuir a l'obsessió de son pare per una reputació que ell arrossegava sense contemplacions pels aparadors dels bars.

Ens vam aturar al pont. El corrent baixava crescut i brau perquè els dos dies d'abans havia plogut amb força. Allà mateix, mentre jo llançava pedres contra l'aigua, em va dir que tenia un regal per a mi. Va traure de la bossa, que sempre traguava amunt i avall, un paquet embolcallat amb paper de diari. Vaig obrir-lo. Era un mocador morat amb lletres impreses en caràcters hindis. Em preguntà si m'agradava i jo li vaig contestar un sí pietós. No m'agradaven els mocadors, els trobava estrafolaris però estava disposat a pagar tots els peatges que m'exigira. Va afegir la cursileria que era per a la tardor, per a quan fóra a la ciutat, perquè no m'oblidara d'ella, que quan me'l posara ella m'estaria abraçant. Em va fer una miqueta de pena el seu to content. No crec que Carme estiguera enamorada de mi, però potser em veia com un enllaç a una realitat que envejava.

Em va avergonyir no tindre cap detall per donar-li així que em vaig envalentir i li vaig dir que tancara els ulls. Ella em va apuntar amb la barbeta i arquejà les celles fent un gest com si no es fiara. Vaig somriure i vaig insistir. Les mans quietetes, digué mentre cloïa les parpelles. Em vaig despassar una cadeneta d'or. El penjoll representava un llop que tenia estampades al lloc les meues inicials C. M., Cèsar Marí, que coincidien amb les seues; Carme Matallana. Me l'havia comprada mon pare només uns dies enrere i m'havia dit que entre tots els animals el llop és el més poderós perquè la seua força resideix en la manada. Va fer una dissertació de les que tant li agradaven respecte a la importància de saber triar

les amistats, amb l'absurda voluntat que l'atenguera. Però, com el pare de Carme, no validava amb l'exemple aquella conclusió. Cap regal podia suplantar la seua fugida pel que fa a mi i molt menys aquell llop ridícul. Com durant l'any, la sensació a la televisió era la sèrie *Juego de tronos*, de la qual érem fanàtics, el penjoll m'havia reportat el malnom *el Rei en el Nord*. I a sovint, com a fórmula de comiat entre els amics, déiem «s'acosta l'hivern» sense saber com de certa era per a mi la consigna.

Ella va mirar la cadeneta i, de seguida, va fer el gest de traure-se-la. Tot i que s'havia quedat bocabadada per l'obsequi i li llampeguejaren els ulls, va dir que no podia acceptar-la, que segur que era un regal d'algú altre i que regalar coses regalades portava mala sort. Jo li vaig mentir; li vaig dir que no era cap regal i que era injust que ella poguera abraçar-me quan jo no estiguera i jo no a ella. Al final, va transigir i acaronà la cadena mentre l'entrellaçava amb la seua, de la qual penjava un dofí. El llop i el dofí, no féiem bona parella, però en aquell moment el desig m'espentava cap al seu cos i no tenia el cap per a metàfores zoològiques.

Quan arribàrem a la costera que descendia fins al parc dels xops vaig animar-la que pujara a la bicicleta. Es va asseure a la barra, l'esquena contra el meu pit, la melena acaronant-me la cara i els meus braços estirats cap al manillar acaronant-li el cos. Esclatàrem a cantar, amb veu fluixa, la Gossa Sorda:

Pel carrer de Cavallers
dalt d'una bicicleta vella
recorriem la distància
i guardava l'equilibri
fregant-te amb les galtes l'esquena,
camals mullats,
fregant-te l'esquena.

Fou com si cridàrem al destí. No va fer falta el carrer de la Pau, el Parterre, la Glorieta, ni tan sols el semàfor en roig. Simplement un clot a l'asfalt i els dos a terra.

Ella es va endur la pitjor part de la costellada, però no parava de riure. S'havia obert una ferida al colze. Sagnava una mica i tenia la pell bruta. Li vaig torcar la ferida amb el mocador que m'acabava de regalar i després li vaig embolcallar el colze. Només arrufà el gest per dir-me que ara no podria llevar la taca de sang, que de seguida que arribara a casa la rentara amb sabó.

Ens vam asseure en un dels bancs prop de la font. Encara vam festejar una estona. Jo li insistia perquè vinguera a casa mentre pujava la mà per les cuixes, que allà podria curar-la millor. Ella, una vegada i una altra, me l'enretirava i em deia que em portara bé, que fóra bon xic, i que tenia entés que volia ser enginyer i no infermer. Jo feia que m'enfadava i ella em buscava els petons. Ens agradava als dos aquell joc innocent, encara que a mi m'encenia el desig i el pols. En un determinat moment em va dir que tenia fred i li vaig passar la

jaqueta. Era una jaqueta d'entretemps de cos roig i mànegues blanques que imitava l'estil d'una universitat americana. Hi insistisc perquè també té la seua importància.

Uns deu minuts més tard vam veure que algú venia carrer avall. Carme es va sobresaltar. En un acte reflex em va prendre del braç i em conduí darrere d'un baladre. Des d'aquell amagatall, contenint la respiració, vam reconèixer de lluny el seu pare. Caminava amb dificultat, de banda a banda de la vorera contrària. Anava remugant alguna cosa de poc trellat, en veu alta, com si discutira amb ell mateix. Passà de llarg sense fixar-se en nosaltres. Ni tan sols reparà en la meua bicicleta, aparcada al costat de la font. Esperàrem a perdre'l de vista abans de tornar a seure al banc. Carme estava trista. Tenia la mirada apagada i, malgrat que s'esforçava per mantindre el somriure, la vergonya li havia planxat l'alegria. Va remorejar que el problema li venia al pare de barrejar alcohol i medicaments. Digué, amb la veu ennuegada, que estava malalt, que no havia sabut superar el suïcidi de la mare. Era com si intentara excusar com es comportava. Jo no vaig saber confortar-la i només se m'acudí agafar-la per la mà. Vaig tindre un pensament mesquí respecte que aquell incident tirava per terra les meues expectatives sobre la nit. Ella em va estrényer la mà, me la posà sobre el meu genoll i l'amollà. Va traure un mocador de paper de la butxaca i, sense estendre'l, amb les puntetes, va fregar-se suaument els ulls, que se li havien humitejat. Intentà dissimular l'abaltiment xiulant la melodia de la cançó que ens havia fet caure.

Abans que marxara, mentre jo cantava la tornada: *T'estime, t'estimo, t'estim*, vaig gravar les nostres inicials i una frase sobre la fusta del banc, amb una clau. Ella la va llegir «CMXCM fins a la mort» i tornà a riure. Digué que semblava una xifra romana i després, lacònica, que duia mala sort mentir en les promeses d'amor. Estava dreta davant de mi quan vaig tractar d'agarrar-la per la cintura, en realitat per uns centímetres més avall de la cintura, però ella es va escapolar amb facilitat i va insistir en aquella cançoneta seua que per favor no li ho havia de contar a ningú, que això quedava entre nosaltres. M'agafà la gorra dels Mets que aquell estiu m'acompanyava a totes bandes i després corregué carrer amunt. A uns metres va fer com que imitava la meua manera de caminar, sempre amb una mà a la butxaca dels pantalons. La vaig veure tombar el cantó sense que es girara. Fou com contemplar-me a mi mateix endinsar-me en la nit.

Em vaig quedar allà absort mirant els estels i escoltant música al mòbil una bona estona, fins que el telèfon es quedà sense bateria. No sé a quina hora vaig fer cap a casa. Aní passejant. Després de la caiguda havia començat a trobar-me malament. Sempre m'havia marejat la sang i aquella nit la poca que havia vessat Carme m'havia afectat.

Vaig entrar a casa per la porta del pati, vaig deixar la bici i vaig fer-me una de les cerveses que tenia al frigorífic per si Carme acceptava. Va ser una idea terrible per al meu estómac rebolicat. Fins i tot abans d'acabar-la, vaig començar a vomitar. De colp, sense arcades prèvies. La primera vegada

enmig del saló, la segona anant al lavabo i davant la tassa del vàter un parell de vegades més.

Vaig estirar-me al sofà fins que em passà una miqueta el mareig. En un moment havia empastifat mitja casa així que abans d'anar al llit vaig haver d'agafar un poal i vaig passar el motxo. Com que no ho havia fet en tota la setmana vaig afegir a l'aigua una sobredosi de lleixiu per assegurar-me que derrotava la brutícia. Després, vaig recordar les paraules de Carme sobre les taques de sang i m'hi vaig aplicar a rentar el mocador amb sabó. I així finí la història d'aquell dimarts sense posteritat, d'aquell dia de rutina de les acaballes d'agost. L'endemà algú m'havia llevat la terra de sota els peus i tot era abisme. Però bé, després vam saber la veritat: podia haver sigut pitjor.